

BLVRD VANDAAG

gazet van kippenvel voor de dunhuidigen die ontroering niet mijden

Durven ze dat, dansers en acteurs? In de eerste seconden na hun voorstelling op Boulevard voor de camera? Ja, zulke helden en heldinnen bestaan. In de rubriek *Alles gegeven* laten ze zich zien. Zonder opsmuk.

De Orangerie, 22.27 uur

ALLES GEGEVEN

Ze flirt en fleemt in haar performance. Er hangen zelfs meer zomerse fl-woorden in de lucht. Flair, flikvlooi, fluweel. Wat zegt ze nou? Jija Sohn fluistert: "What is your name?" Ze schenkt nog een drankje in. Voor jou. You deserved it. Met haar woorden, die in etherische oliën gedrenkt lijken, bedwelmt ze elke man: "How did it go today?"

Een kyabajo is ze, in een Japanse bar. Een vrouw die uitgeputte zakenmannen van hun stress verlost. Met intelligente gesprekjes, een tijdig bijgevoerd glas, een hand die achteloos streelt. Nog één vinger die je aanraakt en je wordt verliefd. Valbijseconden.

De Japans/Koreaanse Jija Sohn werkte vijf jaar als kyabajo in Tokyo. Ze fleurde mannen op die zich James, Jonathan of Felix noemden. Met de verdiensten bekostigde ze een deel van haar kunstopleiding. Sinds 2011 woont ze in Amsterdam.

Op Boulevard vindt haar performance op het altaar van de voormalige Sint Josephkerk plaats. Hier leerde je een kruis slaan. Maar Jija streelt het, langzaam en beheerst.

Na haar krachtige optreden, waarin ze zich van onderdrukking bevrijdt, loopt de kerk langzaam leeg. Jija Sohn blijft alleen achter. De hogepriesteres heeft alles geofferd, behalve haar vrouwelijke trots. [EA]

Jija Sohn | Kyabajo | performance
| za 4 aug 16.00 en 21.30 [met
nagesprek] | 50 min | Orangerie

KARIN JONKERS

COLUMN

De ironie is dood

Maanden al brandt de zon op de verhitte stad. "Vrouwen bloot, handel dood," zeggen kermislui. Dat is ook te zien tussen de tentjes op de Parade: blote mensen blijven in de schaduw en mensen met kleren aan ook. Ach, ironie, dat een festival in de open lucht moet lijden onder

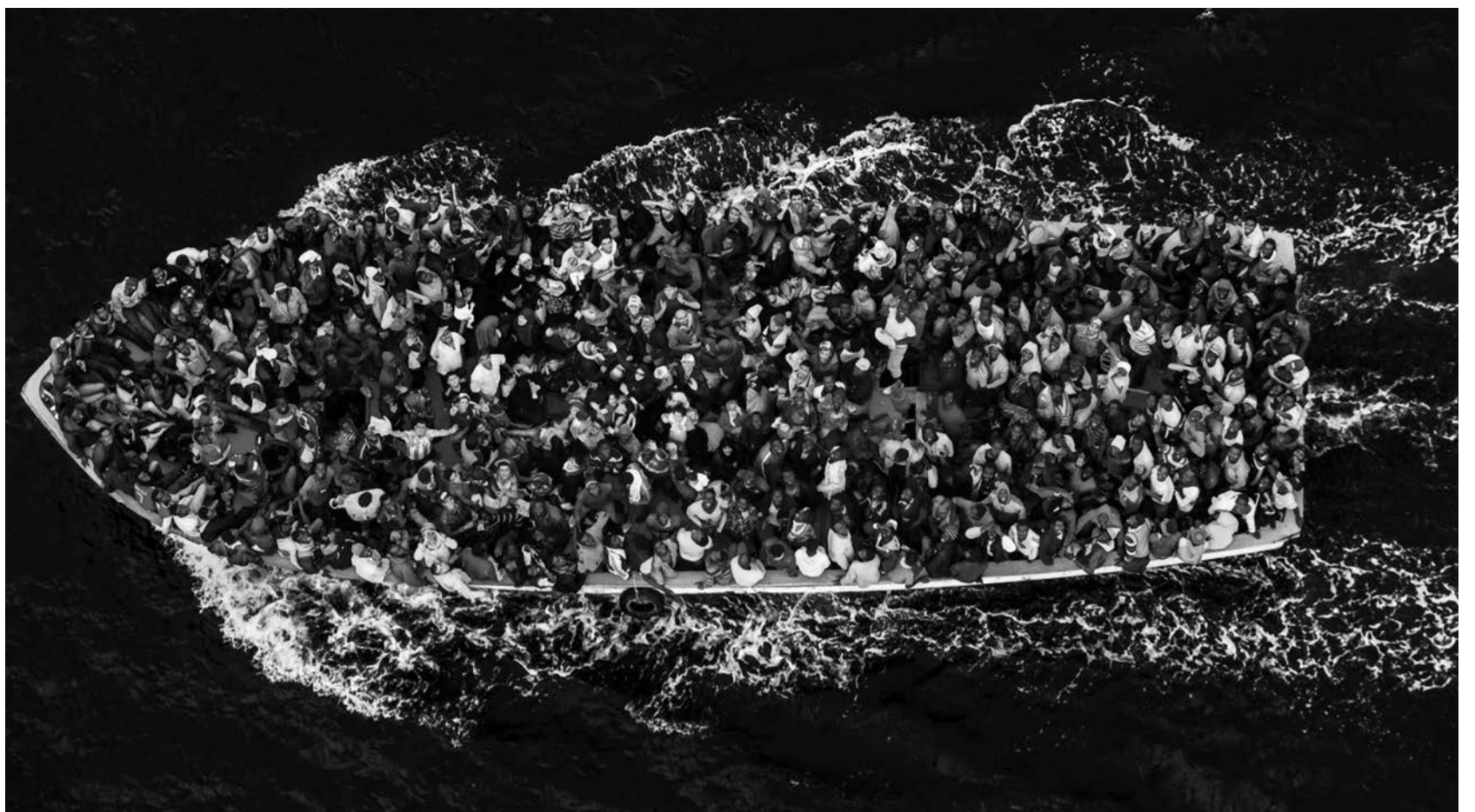
zomerweer.

Ach, ironie, daar deden wij vroeger graag aan. Heel lang geleden stond er een zweefmolen op dit festival, dat toen nog 'Boulevard of Broken Dreams' heette. De Berlijnse Muur was nog niet gevallen. Kinderen kwamen erop af, maar vooral volwassenen. Een beetje een kermis was het, maar dan voor Ons Soort Mensen. Alleen op de Boulevard kon een volwassen vent nog in een kinderattractie kruipen, want dat was ironie.

In die tijd was er ook een vrijgezellenbal in het Danspaleis, de spiegeltent, waar alle getrouwde vrouwen naartoe gingen om te kijken 'of ze nog in de markt lagen.' Een wenkbrauw opgetrokken, natuurlijk, want wij en vooral hun wettelijke echtgenoten moesten weten dat het niet echt was. De waarzegster voorspelde een gouden toekomst, altijd goud, succes verzekerd, en tegen betaling van een kwartje zongen twee dames in The Living Jukebox

alias smartlappenautomaat de verschrikkelijkste liederen – alles *tongue-in-cheek* natuurlijk, want buiten deze week in augustus verfoeiden wij alles wat naar Tante Leen of Willy Alberti klonk. Maar de ironie is dood en zweefmolens bestaan niet meer. De kinderen die toen in de stoeltjes rondzwerften laten hun kroost rennen op het middenterrein. Goed ingesmeerd tegen de zon, dat wel, want over een zonnesteek doet niemand ironisch. [JT]

Aan hotels geen tekort op Lampedusa. Maar liefst zeventwintig, vertelt booking.com. Vooral Hotel Luagos is geliefd. Rapportcijfer: negen-komma-zes. Met uitzicht op zee. Hé, zwaait daar iemand? Op bezoek bij theatermaker Lotte van den Berg, die oefent in samen sterven.

Sterven onder de sterren

Een zaal in het Josephkwartier. Zo'n veertig deelnemers aan de preview van *Dying Together* hebben zich bereid verklaard om te sterven. Niet in hun eentje, maar samen. Moederziel alleen sterven is *uit*, leert de krant: Germanwings, Bataclan en MH17. Maar ook Aleppo, Homs en Nice. In de glorie dagen van het individualisme zijn de finale minuten steeds vaker een collectieve ervaring.

Verdrinken
Het licht in de zaal dempt. Een medewerkster van Lotte van den Berg leest een tekst voor. Ze beschrijft de nacht van donderdag 3 oktober 2013. Op flessenpostworpafstand van Lampedusa zinkt een

schip met ruim vijfhonderd vluchtelingen aan boord, nadat brand is uitgebroken. Ruim driehonderdvijftig opvarenden uit met name Syrië, Ghana en Eritrea verdrinken. Lotte van den Berg onderzocht het drama nauwgezet. Ze las talloze kranten, boeken, politierapporten en berichten op sociale media over de catastrofe. Haar fysiek uitgevoerde gedachtenoefening – want dat is *Dying Together* – gidst je naar die noodlottige nacht. Of is je eigen moed de leidsman of -vrouw?

Meisje van elf
Ieder van ons in de zaal krijgt individueel het mondelinge verzoek om een van de betrokkenen te representeren. Een medewerker van Lotte vraagt of ik een 32-jarige man uit Eritrea wil zijn, die de ramp niet overleeft. Dat vind ik goed. Anderen zijn in een oogwenk de dokter van Lampedusa, twee geredde broers

uit Ghana; de Italiaanse minister die met migratie is belast; een visser die de ramp ontdekt; een Nederlandse politicus; een vrouw die op zee vroegtijdig bevalt, maar met haar pasgeboren kind sterft. Vrijwel iedereen aanvaardt zijn 'rol'. Twee vrouwen weigeren: de een wil geen overleden meisje van elf zijn; de ander kan zich niet verenigen met haar laatste rustplaats – een graf op Sicilië. Ieder van ons krijgt ook een plekje in de zaal toebedeeld, inclusief een sta-, zit- of lighouding. Dat is de beginsituatie, of constellatie. "Het komt van het Italiaanse constellare", heeft Lotte eerder verteld. "De onderlinge stand van de sterren, die telkens verandert. Als er één ster beweegt, beweegt alles mee."

Boei
Hoeveel sterren vielen er in de nacht van 3 oktober 2013 boven 35°30' noorderbreedte en 12°35' oosterlengte? Wie zag het? Wat

was hun laatste wens? Die vragen wellen op, terwijl een medewerker van Lotte kalm het eerste moment van de ramp beschrijft: de minuten vlak voor het kapseizen. Daarna zwijgt ze; his aan ons. Opmerkelijk: alle deelnemers, zo zal een nabespreking leren, stemmen zich *als vanzelf* en woordeloos op de situatie af. Sommigen veranderen van grondhouding, een vrouw begint te ijsberen, een derde murmelt zacht. Na een kwartier volgt moment 2: kort na het kapseizen. In de zaal golft stille ontzetting. Taal is niet langer de boei die redt. Twee deelnemers, die het te machtig wordt, verlaten het zinkende schip. No, this is not a love boat – of misschien juist wel.

Koeling
Moment drie en vier zijn respectievelijk een etmaal en honderd jaar na het drama. Later zal de deelnemer, die de Hollandse

politicus 'was', vertellen hoe de vergankelijkheid hem hielp om zijn medeplichtigheid terug te dringen. Heb je na een eeuw nog schuld? Een vrouw knikt instemmend: zij overleefde de ramp, haar kind niet. Nu, een eeuw later, biedt de gedeelde sterfelijkheid troost. Zelf denk ik aan de man die ik ben, uit Eritrea. Zal mijn geliefde of familie op de hoogte worden gebracht? Ik luister naar het zachte zoemen van de airco, die op de koeling van een mortuarium lijkt. Bij het laatste moment ga ik liggen. Op m'n rug. Ik zoek een ster, zie een zwartgeschilderd plafond. Sterven doe je in je eentje, voel ik. Pas later zie ik dat dat maar de halve waarheid is. Met m'n dood – of die van wie ook – is de constellatie een tikje veranderd. In sterven zit ster. [EA]

Lotte van den Berg | Third Space za 4 aug 16.00 uur | 150 min | Josephkwartier

[1] "Goed idee van je, zeg." Twee vrouwen met roze vissershoedjes op zitten in

de Sint-Janskathedraal. Ze wuiven zich koelte toe met het programmaboekje van Theaterfestival Boulevard 2018. Ook heden ten dage is de kerk een toevluchtsoord. Niet voor de duivel, maar voor de hitte, hoewel dat misschien hetzelfde is. "Veel aangenamer hier. En je hebt nog wat te kijken." "Maar we kunnen hier niet blijven. We komen voor het theater, niet voor het geloof." "Even kan toch wel?" Ze kijken naar een beeld van Jezus aan het kruis. Een soldaat prikt hem met een speer in zijn zij.

Jezus trekt een huilerig gezicht. De linkervrouw: "Hoewel, die Jezus kon er ook wel een potje theater van maken." De roze vissershoedjes schudden heen en weer van het lachen. [BS]

[2] Verhitte man op terras: "Brandhaarden, da's wel een thema hè, dit jaar?" [TT]

[3] Vrouw, bozig tegen leeftijdsgenote: "Dat zeg ik toch niet, dat ie mij dat paard had moeten geven?" [EA]

De werkelijkheid draagt geen kogelvrij vest

Met *Compassie*. De geschiedenis van het machinegeweer vuurt Milo Rau een salvo af dat nog lang nadreunt. Een verpletterende voorstelling die de grenzen van het eigen inlevingsvermogen aftast.

Je kunt filosoferen en praten wat je wil, maar op het einde van de dag is slechts een ding doorslaggevend: wie houdt het geweer vast? Helder als glas dringt dit inzicht zich tijdens *Compassie* aan actrice Els Dottermans op. Een waarheid als een koe, maar *Compassie* is geen voorstelling die genoeg neemt met een simpele kijk op de werkelijkheid. Want achter elk machinegeweer zit een geschiedenis. Hoe komt het in de handen van de dader? Welke gebeurtenissen leiden tot een schot? En hoe komt het dat

we met sommige gebeurtenissen kunnen sympathiseren, terwijl andere ons koud laten?

Congo

Compassie. De geschiedenis van het machinegeweer is een voorstelling waar reikhalzend naar werd uitgekeken. Met eerdere voorstellingen oogstte theatermaker Milo Rau, artistiek leider van NTGent, veel lof. In zijn *Five Easy Pieces* reconstrueerden zeven kinderen en een volwassene het leven van Marc Dutroux. Voor *Compassie* zoekt Rau andere grenzen op. Die tussen Europa, het Midden-Oosten en Afrika, de grenzen tussen dader en slachtoffer, tussen humanisme

en egocentrisme. Inspiratiebron vormt de vluchtelingen crisis, met speciale aandacht voor de Congolese burgeroorlog. Via een dubbelmonoloog, gevoerd door de actrices Olga Mouak en Els Dottermans, worden de geschiedenis en de gevolgen van het conflict in Rwanda en Congo uit de doeken gedaan. Perspectieven kantelen voortdurend tijdens *Compassie*, vragen worden onophoudelijk gesteld. Hoe empathisch is Dottermans zelf eigenlijk, die op haar drieëntwintigste als hulpverlener naar Congo vertrok? En waarom horen we zo weinig van Mouak? Haar ouders zijn immers omgekomen

tijdens de oorlog. Neergemaaid door machinegeweren. Het zijn vragen die ervoor zorgen dat je je als toeschouwer gedurende de voorstelling steeds ongemakkelijker voelt.

Intens

Compassie is een ijzersterke voorstelling die de hoge verwachtingen moeiteloos inlost. Complex, indringend, intens. Dottermans en Mouak leveren een indrukwekkende performance en nagelen de woorden in je ziel. Omdat hun gezichten op groot scherm worden geprojecteerd, kijk je ze voortdurend in de ogen. Er is geen ontsnapping mogelijk. Niet aan de verhalen van Dottermans en

Mouak, maar ook niet aan jezelf. Tweemaal steekt Dottermans de bekende foto van Aylan in de lucht, de verdronken Syrische peuter die op het strand van Bodrum aanspoelde. Tegelijkertijd vraagt ze hoe we ooit begrip kunnen opbrengen voor miljoenen Congolezen als een verdronken peutertje ons al te veel wordt. Die vraag is als een gewerschot dat afgaat in de zaal. Een schot dat nog lang na de voorstelling voelbaar is. [BS]

Milo Rau | NTGent | *Compassie*. De geschiedenis van het machinegeweer | t/m za 4 aug 20.30 uur | 110 min. | Verkadefabriek Grote Zaal

MICHIEL DEVIJVER

Je ziet de Spaanse danser en choreograaf Daniel Mariblanca, die de laatste jaren in Noorwegen woont. De foto is van Karin Jonkers. Ze wist onmiddellijk wie ze voor deze Dagkrantrubriek zou kiezen. Daniel Mariblanca is de belichaming van de rubrieksnaam: *Het misleide oog*. Het gaat daarbij niet over de verwisseling van gender of over het ontbreken ervan. Daniel is wie en wat hij is: een mens die goed in zijn vel zit en volledig uitstraalt gelukkig te zijn met wie hij is. Transman. Kracht en zacht. Man en vrouw. Zwart en wit. Karin werd vorig jaar al instant verliefd op Daniel, die met *71Bodies1Dance* deel uitmaakt van het performing gender-programma op Boulevard 2018. Deze foto lijkt niets te verhullen. Maar het tegendeel is waar. Er blijven nog veel vragen open, niets is vanzelfsprekend, hij of zij doet er niet toe. De foto heeft zowel Rodin als Zadkine in zich. Daniel zegt: "I have freed myself from the categories of woman and lesbian not to be a heterosexual man, but to open new spaces." Sindsdien is hij zoon en dochter, broer en zus kortom gender-fluid. Maar vooral is hij danser – en daarin vinden Karin en hij elkaar. Karin begon haar carrière ooit als danser en wordt nog steeds geïnspireerd door dansende lichamen, expressie en vorm, contrast en samensmelting. Haar foto's zijn vaak poëtisch, stilleven zonder stilte. Dat is wat ze ook bij Daniel Mariblanca zag. Ze is fan. [JP]

Meer foto's van Karin Jonkers: www.yellenjonkers.nl

Het misleide oog

KARIN JONKERS

Hemelse hoogtes, duistere duikelingen

De zestiende-eeuwse Italiaanse componist Don Carlo Gesualdo was een Groot Kunstenaar. Tot hij zijn vrouw en haar minnaar in flagrante delicto di flagrante peccato aantrof. Hij liet ze vermoorden en maakte het klusje zelf af met drieënvijftig messteken in de buik van zijn vrouw. In muziektheatervoorstelling Gesualdo onderzoeken De Warme Winkel en het Nederlands Kamerkoor een intrigerende man.

Florian Myjer, gastspeler bij theatercollectief De Warme Winkel, wil in de eerste scène een brief voorlezen. Poedeltje naakt, op een chaise-longue. Maar de al even blote Vincent Rietveld en

Ward Weemhoff beletten dat. Toch geeft Myjer niet op. De brief, die verduidelijkt hoe de twee gezelschappen op het idee voor Gesualdo zijn gekomen, eindigt met een harde knip naar de in gala gestoken keurigheid van het Nederlands Kamerkoor. De dubbele toon is gezet.

Omzagen

Naast de moord op zijn echtgenote en haar minnaar liet Don Gesualdo een van zijn kinderen doden. Hij meende zijn overleden vrouw plus haar vrijer in het ventje te herkennen. Terwijl hij zijn zoontje dood liet wiegen, beval hij zijn koor het kindergekrijs overstemmen. Maar hij zat ook vol schuld. Hij bouwde een altaar in de hoop op vergiffenis voor

al zijn gruwelijke daden. Minder genadevol: hij liet alle bomen rond zijn kasteel omzagen, uit angst dat hij zijn belagers niet zou zien aankomen. Bovendien hinderde het bladergeritsel hem.

Mozerella

Gesualdo was een angstige, eenzame prins, waanzinnig koorcomponist en moordenaar. Alle gebeurtenissen zien we in verschillende mozaïeken van sferen en scènes voorbijkomen, met tussendoor prachtige gezangen van het kamerkoor. In het begin lijkt het vooral een afwisseling tussen seksuele, humorvolle en bloederige scènes van de Warme Winkel en de hemelse zangstukken van het Nederlands Kamerkoor. Maar

gaandeweg ontmoeten de twee werelden elkaar: hel en hemel, misdaad en kunst. We krijgen gek genoeg begrip voor de prins. Hij wordt menselijk, in al zijn gekte. Na het zien en horen van Gesualdo zul je nooit meer hetzelfde naar de madrigalen kunnen luisteren. De dissonanten, de soms wankelende harmonie, de afwisseling van goddelijke hoogte en duistere diepte: het bestaat allemaal tegelijk. Dat kun je niet meer ont-horen, net zo min als je ooit nog na Gesualdo op dezelfde wijze een pizza met mozerella zult eten. [TT]

Warme Winkel | Nederlands Kamerkoor | Gesualdo | muziektheater | di 7 en wo 8 aug 20.30 en do 9 aug 16.00 uur | 120 min. | Theater aan de Parade |

SOFIE KNIJFF

Mannenvlees, wat moet je er mee? Kippen leggen eieren, haantjes gaan in de shredder. Koeien geven melk, stierkalfjes worden vernietigd. Menselijk mannenvlees op de Boulevard is in deze hete dagen zelfs van knie tot elleboog bedekt met textiel, zich kennelijk bewust van zijn gebrek aan waarde. Mannenvlees, weg ermee.

Lekkere mannen en lillende logica

JEAN PHILIPSE

Bij *De Slachtsessies* staat mannenvlees evenwel op het podium, in de hoedanigheid van acteur: Rogier Schippers en Martijn Crins. De een is een barbaarse priester in witte soepjurk en met een tamboerijn, de ander een stadswilde met een speer van elektriciteitspijp. De voorstelling gaat over metamorfose, de veranderingen die wij moeten doormaken, van het lineaire naar het circulaire denken. En dan komt natuurlijk Ovidius langs, de laat-Romeinse schrijver van het boek *Metamorfosen*. "Klote is het en klote zal het altijd zijn," vat de priester het samen. "Hier wordt de bok die wij hebben geschoten verwerkt door de slager van De Lekkere Man." Daarop treedt Anne Reijnders naar voren en legt uit wat De Lekkere

Man doet: al dat weggeworpen vlees van mannelijke diertjes omvormen tot delicatessen. Haar kompaan slager Jorn stapt op zijn beurt naar voren en deelt uit: stierenvlees, licht gezouten en van peper voorzien.

Bokkenpaté

Verder raast de voorstelling. Vanuit onvoorspelbare hoeken komen grote thema's aan de orde, maar het vermaak van de voorstelling komt uit de botsinkjes tussen de twee heren. Ze steggelen over het verloop van de voorstelling, treffen elkaar soms boven de gordel en soms eronder. Naarmate de tijd verloopt, wordt de lijn van het verhaal moeilijker te volgen. De mythe van Psyche en Cupido, bijvoorbeeld, die eigenlijk de mythe van Belle en het Beest is. Of is het andersom? Is dat

geen film met Bruce Willis? Heeft Herman Brood ermee te maken? Onaangekondigd betreedt kok Jorn de tent en deelt toastjes met bokkenpaté uit. Hogepriester Schippers vertelt dat moderne methoden haantjes al in het ei kunnen scannen.

Een gemakkelijke warboel. Het verband tussen verhaal en boodschap is flinterdun, maar dat is geen reden tot kniezen. Er valt te lachen en er is lekker eten. Voor vegetariërs is deze voorstelling af te raden. [JT]

Rogier Schippers en Martijn Crins | *De Slacht Sessies* | i.s.m. *De Lekkere Man*: Lizette van Dijk, Anne Reijnders, Jorn Verhoof | t/m zondag 12 aug tussen 15.00 en 23.30 uur | 30 min. | Tentje festivalplein

IN MEMORIAM

In Amsterdam is vrijdag theaterrecensent en -docent theatergeschiedenis Loek Zonneveld [70] overleden. Met geestdrift schreef hij bijna een halve eeuw lang over toneel op de speelvloeren en achter de coulissen.

In de jaren negentig werkte hij voor de Volkskrant, later werd hij hoofdredacteur van Toneel Theatraal, de voorloper van Theatermaker. Hondstrouw bleef hij aan de Groene Amsterdammer, waar hij vanaf 1973 toneelrecensies voor schreef. Loek Zonneveld kende Den Bosch goed. Hij bezocht vele edities van Boulevard, het festival waar hij naar eigen zeggen graag kwam. Ook was hij programmeur van het landelijk Jeugdtheaterfestival in Den Bosch, dat eind jaren negentig naar Utrecht vertrok en in Festival Tweekt veranderde. [EA]

T
THEATER
AAN DE
PARADE

Het hele jaar theater!

31 januari
Hamlet (8+) - Theater Rotterdam

THEATERAANDEPARADE.NL

internationale top

met o.a.
03 okt Cie. Accrorap
23 okt Balletto di Roma
07 dec Australian Dance Theatre (foto)
12 feb Hofesh Shechter Company

theaterstilburg.nl

Minieme veranderingen, maximale gevolgen

Welkom in de discotheek. Verwacht alleen geen John Travolta-moves. *The Way You Sound Tonight* van Arno Schuitemaker is een hypnotiserende trip vol subtiele veranderingen.

KARIN JONKERS

Het begint met een persoon en een pulserende beweging. Een eenvoudige baslijn die klinkt als een hartslag. Betoverende belichting. Minutenlang moeten de toeschouwers het hiermee doen. Totdat er ineens een tweede danser in de zaal staat. Waar komt die vandaan? En de muziek, is die

niet aan het veranderen, net zoals de bewegingen van beide dansers?

The Way You Sound Tonight van choreograaf Arno Schuitemaker is een training voor de zintuigen. De bewegingen en de muziek zijn circulair opgebouwd, maar langzaam sluipen er kleine veranderingen in, worden accenten verlegd, en zo kan het gebeuren dat je jezelf plotseling verliest in een werveling van prikkels en je jezelf afvraagt hoe je op dit punt in de voorstelling terecht bent gekomen.

Trance
Herhaling brengt op den duur verandering tot stand, meende de Franse filosoof Gilles Deleuze. Zelf zegt Schuitemaker dat hij zich voor *The Way You Sound Tonight* heeft laten inspireren door de *Metamorphoses* van Ovidius. Hoe dan ook vormt de voorstelling een fascinerend samenspel tussen die twee basiskrachten – herhaling en verandering – overtuigend uitgevoerd door de dansers. Zij houden de blik altijd naar binnen gericht en lijken daardoor permanent in een trance-achtige

staat te verkeren. Door kleine vertragingen of versnellingen drijven ze van elkaar weg, maar soms lijken ze ook samen te vallen, bijna alsof een hoger bewustzijn hen weer samenbrengt. Cruciaal is de muziek van Aart Strootman, die ook het podium betreedt, en de dans met zachte hand naar een hoogtepunt stuwt.

Vervreemdend
Door de eenvoud van het concept ligt voorspelbaarheid op de loer. Scherpe, verrassende bochten blijven uit in *The Way You Sound*

Tonight. Aan de andere kant zouden grote omkeringen niet passen in deze voorstelling, die drijft op een hypnotisch effect waarbij de toeschouwer langzaam ieder gevoel voor ruimte en tijd kwijtraakt. De discotheek van Schuitemaker is van een vervreemdende schoonheid. [BS]

Arno Schuitemaker |
The Way You Sound Tonight |
dans | t/m zo 5 aug |
19.00 uur en 20.00 uur |
60 min |
Theater aan de Parade Grote zaal

Liefde en lotsverbondenheid in de boksring

Sugar Ray Robinson [1921-1981] was de beste bokser aller tijden. Wie dat niet vindt, kan een hoek krijgen. Zijn motto: "Rhythm is everything in boxing. Every move you make starts with your heart." In het energieke [B] omhelzen drie Vlaamse boksers en zeven dansers die uitspraak.

Makers van [B] zijn Koen Augustijnen en Rosalba Torres Guerrero. Neonletternamen, in de internationale danswereld: Augustijnen verdiende zijn sporen bij Alain Platel en Les Ballets C de la B. Torres Guerrero danste bij Alain Platel en Rosas | Anne Teresa De Keersmaeker. Voor de danstheatervoorstelling [B] putten ze inspiratie uit de wereld van het boksen. [B] is een machtige clash tussen drie boksers en zeven dansers. We're talking heavy weight: ze gooien alles in de strijd. Gewicht, conditie, charme, list, opportunisme en verleiding.

In de loop van deze prachtige voorstelling vervloei de culturele clash tussen boksers en dansers tot één bewegingstaal: die van de overlevers.

Duel
Tussen de bokszakken groeit hun besef dat ze vooral met zichzelf en het leven duelleren. Dat lokt zelfs overgave uit: erotische duetten, wapperende handdoekjes in de coulissen en een levende pietà. Tegelijkertijd laat [B] het publiek alle hoeken van kunst en cultuur zien. Koen Augustijnen en Rosalba Torres Guerrero verknopen dans met slapstick, fascinerende videoprojecties en muziek die

uiteenloopt van aria's en live human beatboxing tot *Eye Of The Tiger*. Bij het verlaten van Perron-3, waar [B] wordt gespeeld, duikt een oud liedje op in de jukebox van het geheugen. Stephen Stills zingt: 'And there's a rose in a fisted glove. And the eagle flies with the doves. And if you can't be with the one you love, baby: love the one you're with.' In het licht van de buslampen omhels ik m'n schaduw. [EA]

Siamese Cie | Koen Augustijnen & Rosalba Torres Guerrero | [B] |
danstheater | t/m zo 5 aug
21.00 uur | 75 min | Perron 3

DANNY WILLEMS

BUCKET LIST 2018

Wat mag je vóór je laatste snik niet missen? Elke dag stelt de Dagkrant-redactie een verse Bucket List samen. Onze horizon: maximaal drie festivaldagen. Deze keuze van de redactie komt onafhankelijk tot stand, is niet in marketing gedrenkt en algoritmevrij.

Voorleessessies

Vroeger was voorgelezen worden de manier om je dromen te sturen. Het mocht nog uren duren, al waren je oogleden nog zo zwaar. Tijdens de Voorleessessies in het Josephkwartier doen we het overdag. Met de voeten in een bak water. De komende dagen lezen de topacteurs Roeland Fernhout en Marlies Heuer voor. Boulevard vroeg diverse makers op het festival om een verhaal te kiezen dat het verdient uitgesproken te worden. Op 4 augustus de keuze van Lotte van den Berg: Wat Blijft van Patricia de Martelaere. Op 5 augustus de keuze van Suze Milius: Massa en Macht van Canetti.
t/m 12 aug | 13.30u | Josephkwartier Tuin

Mikado Remix - LOUIS VANHAVERBEKE | CAMPO

Vanhaverbake rapt, speelt en worstelt in Mikado Remix als pleidooi voor oeverloosheid. Gepriegel met felgekleurde plastic

rommel en zelfgefabriceerde muziekinstallaties kenmerken zijn werk. Zijn motto: Laat je nooit inkaderen.

5 aug 16.00 en 19.00u |
6 aug 19.00u | Bij Katrien

25Feet - THE100HANDS

25 feet oftewel 7,6 meter. Volgens de performers Jasper Džuki Jelen en Jade van den Hout is die 'gepaste sociale afstand' in elke situatie anders. Soms is arm aan arm al te dichtbij, of neus aan neus nog te ver weg. Kom je opeens ook nog eens dicht bij jezelf...

4 t/m 9 aug | 16.30 en 19.30u |
Verkadefabriek |

Ignite - ISH | SHAILESH BAHORAN

Vijf dansers komen tot leven, worden ontstoken door geluid en licht. Uit een rustige, mooie, serene, bevredigende voorstelling ontstaat een ritmische explosieve dans. Hindoestaans-Surinaamse choreograaf Shailesh Bahoran is een nieuwe maker binnen ISH, gezelschap voor hedendaagse dans. Met Ignite laat hij zien dat er zonder licht geen schaduw is. Dat alles energie is. Lichamelijk en figuurlijk.

4 en 5 aug | 20.30u | BLVRD Theater

Alle voorstellingen
vind je online op
www.festivalboulevard.nl

KAARTVERKOOP

Aan de kassa

Aan de kassa in Theater aan de Parade. Betaling à contant, pinpas, Mastercard en Visacard en de landelijke podiumkaart. Tijdens het festival zijn er drie extra verkooppunten voor de Boulevardkaarten: de kassa op het centrale festivalplein, in het Josephkwartier en in de Verkadefabriek.

Telefonisch

Kaarten kun je ook bestellen via 0900 33 72 72 3 [lokaal tarief]. Alleen vanuit België: +31 (0)73 680 98 01. Betaling uitsluitend met Mastercard/Visa.

Online

Op www.festivalboulevard.nl kun je kaarten online bestellen en betalen. Ze worden digitaal toegestuurd, waarna je ze zelf kunt printen. Attentie: vanuit het buitenland is betaling met IDEAL niet mogelijk. Kaarten kunnen tot zeven dagen vóór de speeldag van de voorstelling thuisgestuurd worden. Verzendkosten per zending: € 2,50. Daarna zijn de kaarten af te halen bij de kassa in Theater aan de Parade.

Openingstijden

Tijdens het festival zijn de kassa's geopend van 13.00-22.00u en telefonisch bereikbaar van 13.00-20.00u. Telefoonnummer: 073 - 680 98 01. Indien een voorstelling op locatie niet is uitverkocht, zijn er vanaf een half uur voor aanvang ter plekke nog kaarten te koop. Informeer hiernaar bij Tickets & Info.

INFO

Algemeen: 073 - 6 124 505
Kaartverkoop: 073- 680 98 01

Openingstijden festivalplein

Van 13.00 tot 00.45u. Aanvang programmering vanaf 15.00u m.u.v. Block Box [vanaf 13.00u]. Zondag 12 augustus sluit het festivalplein om 23.30u.

Pendelbussen

Theaterfestival Boulevard vindt in en om de stad plaats. Vanaf het centrale festivalplein [de Parade] rijden gratis Boulevard-pendelbussen naar de locaties die niet op loopafstand liggen. Het opstappunt ligt aan de zuidzijde van het festivalplein - tussen Theater aan de Parade en de Peperstraat. Vanaf daar vertrekken de bussen uiterlijk een half uur vóór aanvang van de voorstelling. Aangezien het een pendeldienst is, kunnen exacte vertrektijden niet worden weergegeven.

Tickets & Info

Zowel op het centrale festivalplein als in het Josephkwartier vind je een Tickets & Info-balie. Onze medewerkers bieden info over honderd-en-een zaken: voorstellingen, toegankelijkheid, de naam van die ene actrice/acteur die naar je lachte of een dagoverzicht van het gratis aanbod.

COLOFON

Redactie

Eric Alink [hoofdredacteur],
Teddy Tops, Jeroen Thijssen,
Bart Smout

Grafische vormgeving/ fotografie

Karin Jonkers, Mariëlle van
der Wardt [Yell & Yonkers],
Jean Philipse

Productie Graphiset, Uden

Negen vrouwen en een man

Feestje op Hinthamerstraat 74. Er is muziek, dans, beeldende kunst. De negen gastvrouwen? Onder anderen Thaleia, Clio en Erato. Verderop staan Euterpe, Polyhymnia en Calliope. Allerm minst muurbloempjes: Urania, Terpsichore en Melpomene.

Samen zijn ze de Muzen, de Griekse godinnen van de inspiratie in kunst en wetenschap. Naar hen is Muzerije vernoemd, het centrum waar het al ruim dertig jaar elke dag feest is voor wie van amateurkunst en cultuureducatie houdt. Vijf vragen aan Maurits Haenen, die Muzerije - een van de partners van Boulevard - leidt.

Gewetensvraag: ooit op Theaterfestival Boulevard geweest?

Nee. Sinds januari 2018 ben ik interim-directeur van Muzerije. Ik woon in Amsterdam, ben 'van boven de rivieren'. Wel woonde ik tot mijn tiende jaar in Brabant. Maar als lid van DOCIS, het Directeuren Overleg Culturele Instellingen 's-Hertogenbosch, ken ik de bevlogen verhalen van Viktorien [festivaldirecteur Boulevard - red.] Als ik hier zou wonen, zou ik elf dagen op het festival rondlopen.

"Ik ben trouble shooter", zei je net. Is Den Bosch niet een stad van altijddurende harmonie?

Het is in ieder geval een stad met grote charme. Een eigen wereld waarin ik als buitenstaander na een half jaar duidelijke patronen en netwerken heb ontdekt. Wat me opvalt, is de grote trots op de stad. Maar ook: hoe vanzelfsprekend Bosschenaren het vinden dat er cultureel erg veel te doen is. Bovendien kent de stad een hoge gunfactor. Andere culturele organisaties zijn blij als het je voor de wind gaat. Je ziet niet - wat ik elders regelmatig beleefde - dat anderen dan denken: 'Oh, als dat maar niet ten koste van ons gaat.' Verder vind ik Celebrate Food 2018 uitgesproken zuidelijk, vanwege het samengaan van cultuur en Bourgondisch genot. Maar dat trouble shooten? Over een half jaar gaan Muzerije, de Stadsbibliotheek en Bureau Babel fuseren. Het schortte nogal aan vertrouwen, onderling en in de relatie met de gemeente. Daar was veel werk in te doen. Dat

begint goed te lukken.

Tien festivaldagen lang zijn bij Muzerije in totaal tien afstudeervoorstellingen te zien. De makers: geselecteerde studenten van Fontys Hogeschool voor de Kunsten. De jury van de Entreprijs kijkt mee en kiest winnaars. Belangrijk?

Ja, Muzerije en Boulevard vinden elkaar in talentontwikkeling en grenzen verleggen. Dat willen we aanblazen. Met initiatieven als Art United, Citytrainers en Studi073 richten we ons met name op jonge kunstbeoefenaars. Dat loopt uiteen van schilder- of muzikalent verfijnen tot leren hoe je een project opzet. Met succes: in 2017 hadden we 4.800 cursisten, waaronder veel jongeren.

Je was interim-directeur van vele symfonie-orkesten waaronder het Noord Nederlands Orkest. Beoefen je zelf een kunst?

Ja, ik speel fagot. Een dag in de week, bij verschillende ensembles. Maar van huis ben ik chemicus. Welk scheikundig element het best bij Den Bosch past? In ieder geval een edelmetaal. Zilver. Goud is zo euhm - goud. Zilver gebruik je meer, het weerspiegelt de geschiedenis van de stad, het hart voor cultuur en de grote diversiteit. [EA]

TIPS, REACTIES, VERHALEN:
dagkrantboulevard@gmail.com

Deel je ervaringen en meningen op:
Twitter @tfboulevard
Facebook /festivalboulevard
Instagram /festival_boulevard
Snapchat gebruik de Boulevard Geofilter
Hashtags #tfboulevard en #blvrd2018